

Les entonacions i les inflexions de la seva veu van començar l'any 1961 a Ràdio Popular de Figueres, van viure la mort de Franco a Ràdio Espanya de Barcelona i canviaran de registre el 2001 quan surti de Radio Nacional de España. El reconeixement a la seva tasca s'ha vist tradu-

ït en premis: L'any 1987, el Premi Ciutat de Barcelona; el 1993, el CIEMEN (Centre Internacional Abat Escarré per a les Minories Ètniques), i l'any 1996, la Creu de Sant Jordi. Ha escrit un llibre sobre l'Abat Escarré (La Llar del Llibre, 1987) i ha estat col·laboradora de

9País i HORA NOVA. Tem la manca d'ètica, creu que cal estimular la gent a mantenir el sentit de la curiositat molt viu i que el caràcter empordanès està ben definit en l'*Oració al Crist de la Tramuntana*, del poeta Carles Fages de Climent.

ENTREVISTA / Montserrat Minobis, presidenta de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya

"Sí, la ràdio és la vida"

PILAR BALLESTA

Des del Passeig de Gràcia número 1, seu de RNE, Minobis reflexiona sobre Figueres, la ràdio, el periodisme.

-Què és la ràdio?

-Per a mi és la vida, almenys fa tants anys que em dedico al món de la ràdio que la meua vida no la puc contemplar sense aquesta faceta tan important professional. Segurament, d'aquí a ben pocs mesos deixaré de treballar a la ràdio, diàriament. Això és una notícia que molta gent encara desconeix.

-Després de quants anys?

-Doncs, vaig començar el 1961 a Ràdio Popular de Figueres, compta... millor que no ho comptis! El fet que em prejubilés aquest any vinent de RNE és perquè l'empresa -l'ens públic RTVE- ha fet un pla de prejubilació en què, a partir dels 58 anys, la gent ens veiem una mica empesos, ens empenyen, perquè adoptem aquesta decisió, cosa que segurament no faríem en altres circumstàncies. És una decisió que la vas pensant mentre s'aproxima l'edat i, per tant, l'assumeixes en totes les seyes conseqüències. És veritat: la ràdio és la vida i la TV és com la vida. Uum... amb matisos, perquè crec que, a vegades, la TV deforma la realitat.

-Què recorda de la seva època "d'ambaixadora federal a Barcelona"?

-No sé què recordar perquè de fet estic fent d'ambaixadora constant a Barcelona. Sempre he fet professió de fe empordanesa i figuerenca. Quan et diuen: "ets de Girona?" Dic: "sí, de Girona, però de l'Empordà i de Figueres", concretitzant. No sé si era en Toni Soler que deia que això potser ho hem mitificat una mica, no? És una mitificació que tothom ens accepta com un joc perquè qui més qui

menys aquí a Barcelona està enamorat de l'Empordà, qui més qui menys, s'ha comprat una casa, la seva segona residència a l'Empordà, ja sigui l'Alt Empordà o bé a l'Empordanet, que deia en Josep Pla. No crec que siguem diferents de la resta, però com a mínim sí que tenim un tarannà un pèl diferent. A mi m'agrada significar-ho a través de la tramuntana, de la tramuntana, que ens dona aquest punt de bogeria, no? Com diu aquella oració tan fantàstica del Crist de la Tramuntana d'en Fages de Climent: *Braços en creu damunt la pia fusta/Senyor empareu la closa i el semrat, doneu-nos la tramuntana justa, que eixugui l'herba i no ens exposi el blat*. Crec que allà es defineix molt bé el caràcter empordanès. No sé si sóc representativa d'aquest caràcter empordanès, però m'agradaria, com a mínim, tenir aquest tarannà.

-Com veu Figueres des de Barcelona?

-Crec que és una ciutat que al llarg d'aquests últims anys s'ha adormit una mica. Crec que no ha tingut mai l'alcaldia que s'ha merescut, tot i que puc acceptar algunes de les coses que hagin fet, tant uns com altres, els convergents com els socialistes. Segurament, hi haurà coses salvables de cadascun dels governs municipals que han passat per la ciutat al llarg d'aquests vint-i-cinc anys, per exemple, però en tot cas no li han sabut donar una

empenta definitiva a la ciutat. Girona ens ha passat molt per davant, i crec que haurien de fer un esforç totes les forces polítiques figuerenques per tornar a resituar Figueres en el seu lloc. El que jo noto i veig quan hi vinc, és una ciutat amb un trànsit caòtic. Com a totes les ciutats, Figueres no és una excepció, es prima més el trànsit de cotxes que no pas el trànsit de viants, de la gent. No voldria que tot fossin demèrits, eh?, al contrari, però

Montserrat Minobis. (Foto Guillem Huertas)

a mi m'encantaria, una miqueta com vaig dir en el pregó -1998-, que les forces polítiques figuerenques treballassin per donar una empenta a la ciutat, perquè sigui una altra vegada una mica al capdamunt de les comarques gironines i potenciar la cultura. Pocs ciutats com Figueres tenen un museu del Joguet, el museu Dalí i el museu de l'Empordà, tres eixos culturals realment interessants. La Societat Coral del Casino Menestral figuerenc, grups de teatre, una orquestra de Cambra de l'Empordà, Joventuts Musicals... No sé, crec que a través d'aquest invent de l'Ajuntament de Barcelona del Fòrum de les Cultures del 2004, Figueres hi vol jugar un paper, però si no defineix claríssimament quin és aquest paper, que per altra banda el Fòrum de les Cultures tampoc no el té definit encara, perquè no més el té definit des del punt de vista arquitectònic i urbanístic, des d'un punt de vista de contingut encara no hi és, perdrem el tren, i jo no voldria que Figueres perdés el tren, tot i que ara hi ha de passar el TGV, no?

-Una de les fotografies del seu currículum és la del dia en què Pasqual Maragall li atorga el "premi Ciutat de Barcelona" pel seu programa de Ràdio 4 "Barcelona oberta"?

-Sí i segurament també una altra que no la vull passar per alt, tot i que segurament és un premi una mica devaluat, com deia la Maria Antònia

Oliver no fa gaires dies, que és la Creu de Sant Jordi. I un altre premi important, que aquest sí que em va honorar especialment, és el del CIEMEN per la meua trajectòria professional. Aquesta és una de les distincions, a part del Premi Ciutat de Barcelona, i de la Creu de Sant Jordi, que més m'honoren.

-Quan deixi la ràdio té previst tornar a escriure, que no sé si ha deixat de fer mai.

-No sé què faré exactament. Però crec que podré fer moltes coses que no em permet a vegades la feina de cada dia. Segurament, una de les coses podria ser aquesta, escriure.

-Ha escrit un llibre sobre l'Abat Escarré.

-Sí, vaig fer un llibre biogràfic sobre l'Abat Escarré, el 1987. Crec que va ser una aportació, en aquell moment, molt interessant sobre l'Abat Escarré. Per connotacions familiars, ja sap molta gent el meu germà era monjo de Montserrat, va morir molt jove, als 32 anys, el 1965, se'm va demanar que escrivís aquesta biografia. La veritat és que la vaig fer amb molt de gust. Va costar una mica, hi van haver petites enfadades amb algú, però és una bona eina. Després s'han fet dos llibres més, que acaben de completar, crec, una visió més ampla de la personalitat de l'Abat Escarré, un personatge que ha estat fonamental per a la història d'aquest país.

"Sempre he fet professió de fe empordanesa i figuerenca"

BRICOLAGE
FIGUERES

TALLEM FUSTA A MIDA
MOBLES EN KIT
I PER ENCÀRREC

Us desitgem
Moltes
Felicidades

Muntaner, 15
Telèfon: 972 671 192

FIGUERES
(Girona)